

వంట మనిషి

అసలు వంటావిడను పెట్టే ఆలోచన నాదేకాదు—మా ఆవిడది. నన్ను నాలుగు నెలలు పోరిన మీదటగాని నేను సరేననలేదు. దీనికి ప్రబలమైన సాక్ష్యం తీసుకురాగలను. ఏమండీ, వంటమనిషిని చూద్దూ—అని ఆవిడ అన్నప్పుడల్లా నేను....ఉన్న ఖర్చు చాలకనా?....అని అడుగుతూనే వచ్చాను.

నేనీ ప్రశ్న అడగటంలో విద్వారం ఎంతమాత్రంలేదు. కొంపలో ఉన్నది నలుగురు ప్రాణులం; ఇంటిఖర్చు చూడబోతే మూడువందలు, ఇందులో ఇంటి అద్దెలేదు; నా సొంత ఖర్చులేదు: అడపాతడపా తగులుతూండే డాక్టరుబిల్లు లేదు. ఏమీలేకుండానే నెలకు మూడువందలు.

నేనీమాట అంటే మాఆవిడకు చాలా అగ్రహం వచ్చేది. వంటావిణ్ణి పెట్టకపోగా తాను డబ్బంతా దుబారా చేస్తున్నట్టు నేను ఆరోపణ చేస్తున్నానని, కావలిస్తే లెక్క చూపిస్తానన్నది. కష్టపడి ఒక నెల లెక్క వేసిందికూడా. అనెల

318 రూపాయలు ఖర్చయింది. లెక్కలో కూడిక తప్పులుగాని దుబారాకింద పాటించదగిన అయిటములుగాని లేవు.

కాని, సందేహం సందేహంగానే వుండిపోయింది. ఈలెక్క నిజమైతే మూడొందలకంటే తక్కువ సంపాదిస్తూ, ఇంకా పెద్ద కుటుంబాలను నిర్వహించే వాళ్ళ మాటేమిటి? వాళ్ళు సబ్బులు తోముకోవడంలేదా, టూత్ పేస్టు వాడటంలేదా, రెండుపూటలా అన్నమూ, ఒకపూట టిఫిను తినటంలేదా, వాళ్ళు బట్టలు కట్టుకోవడంలేదా? ఇంతడబ్బు ఖర్చుచేసి మేం ఘనంగా బతుకుతున్న జాడలేమీలేవు. మా ఆవిడ పేరంటానికి వెళ్ళొచ్చినప్పుడల్లా, ఫలానా ఆవిడ నూరు రూపాయల చీర కట్టుకొచ్చిందనీ, ఫలానా ఆయన కూతురు రవ్వలబేసరి కొన్నదనీ, ఫలాని వాళ్ళ పిల్లలు మఖ్మల్ చొక్కాలు తొడుక్కువచ్చారనీ చెబుతుంది. వాళ్ళు నాబోటి అర్జనపరులే కాని అంతకంటే ఎక్కువ సంపాదించేవాళ్ళకారు—అయితే, చెప్పకోనవసరమే ఉండదు.

‘వంటావిణ్ణి పెట్టు....’ అని మా ఆవిడతో అనేలోపల నా చేతిలోవున్న ఒక్క పనీ చేసేశా.... “ఇంటిఖర్చు ఎట్లాగయినా పాతికరూపాయలు తగ్గేట్టు చూడు, వంటమనిషిని పెడదాం. వంటమనిషికింద ఎంతలేదన్నా యాభై కి తక్కువకాదు గద?”.... అన్నాను.

ఆనెల మా ఆవిడ గడ్డి పెట్టేసింది. కాఫీ నీళ్ళకాఫీ అయిపోయింది. అన్నంలో ఒకపూట కూరవుంటే ఇంకోపూట పచ్చళ్ళే. పదిహేనో తారీకు తరువాత.... ఇక టూత్ పేస్టులేదు. అందరూ పొడరు పెట్టి తోముకోండి.... అని మా ఆవిడ నోటిసిచ్చింది. కొంచెం భోజనానికి అలస్యంగా వచ్చిన పూట చప్ప చల్లారిన పదార్థాలు తినవలసివచ్చింది... కాస్త వెచ్చజేయకపోయావా?... అంటే ... ఈ నెలల్లా ఒక గుండు బొగ్గులే. అవ్వాకావాలి బువ్వాకావాలంటే ఎట్లా?... అన్నది. అవ్వంటే డబ్బుని అర్థంచేసుకున్నాను. ఇన్ని త్యాగాలుచేస్తే ఆనెల 295 ఖర్చయింది.

ఇక నేను సంకోచింపలేదు. డబ్బూపోయి శనీపట్టినట్టు ఇంతఖర్చు అవుతూండగాలేందీ, ఇంకో యాభై అయితేమటుకేమని వంటావిణ్ణి పెట్టటానికి అనుమతి ఇచ్చేశాను.

వంటావిణ్ణి పెట్టడం సులభమైనవని అనుకునివుంటే మా ఆవిడ చాలా పొరపాటు పడింది. మొట్టమొదట మాకు కుదిరిన వంటావిడ స్టోరు రూములో సరుకు మాయం చేయసాగింది. “నిన్న వీశెడు చింతపండు కొంటే అప్పుడే సగం అయిపోయిందేమిటి?... అని మా ఆవిడ అనేసరికి వంటావిడకు అగ్రహం

వచ్చి చెప్పకుండా వెళ్ళిపోయింది. బియ్యంబాబా చూసుకున్నాకగాని ఆవిడ అట్లా వెళ్ళిపోవటానికి కారణం తెలియలేదు!

ఆ తరువాత మాపాలబడిన వంటావిడ మొదటి ఆవిణ్ణి మరిపించింది. ఆవిడ మా భోజనం తినదట. నెలకు నలభై ఇవ్వమంది. నా ఉద్దేశంతో చవుకే ననిపించింది. ముందు వచ్చినావిడకి రెండుపూటలూ తిండి, కాఫీ యిచ్చి పది పేను జీతం ఇవ్వడానికి ఒప్పుకున్నాం. తిండికింద పాతికకన్న ఎక్కువే అవుతుంది. మొదట మా ఆవిడ ఒప్పలేదు. వంటావిడ తిండిక్కూడా పాతికేమి టన్నది?....మనంతినే తిండేకదా ఆవిడకూడా తింటుందీ?... అన్నాను. అదేం కుదరదు. మనతో సమంగా ఆవిడ కూరలూ అవీ తినటానికి వీల్లేదు.... అన్నది. వంటచేసే మనిషిని ఎట్లా ఆపగలవు? ఒకవేళ ఆపదలిస్తే నువ్వు వంటచేసినంత వనీ చెయ్యటమేగాక, ఆవిడ అన్నం తినేటప్పుడు కాపలాకాయాలి అన్నాను. ఈ విధంగా చాలాసేపు మాట్లాడుకున్నాక, మేం చర్చించేది ఈ వంటావిడకు వర్తించదని మాకు జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఎందుకంటే ఈవిడ మాయింట్లో తినదు.

నేను మళ్ళా మొదటికివచ్చి, పది పేను వంటచేసినందుకూ, పాతిక అన్నం తిననందుకూ ఇవ్వవచ్చునన్నాను. "అక్కడే మీరు పొరబడుతున్నారు. ఆవిడ ఏ పదిరూపాయలో తన తిండికింద ఖర్చుచేసి మిగతాదంతా మిగుల్చు కుంటుంది....అన్నది మా ఆవిడ.

"మిగుల్చుకోనీ. మనకేం?" అన్నాను.

"అట్లా వీల్లేదు...." అన్నది మా ఆవిడ.

"అయితే బేరం చేసిచూడు...." అన్నాను.

మా ఆవిడ ఆ వంటావిడతో గంటన్నర బేరంచేసి చివరకు నలభై రూపాయలివ్వటానికి ఒప్పుకున్నది. అపూట నేను ఆఫీసుకి అరగంట అలస్యంగా వెళ్ళాను.

ఈ కొత్త వంటావిడ మూడుపూటలు కాబోలు మాయింట్లో వంట చేసింది. ఆవిడ చేసిన పదార్థాలు నాకు కొంచెమైనా నోట పట్టలేదు. అయితే అయింది. మా ఆవిడ సుఖపడిపోతే అదేచాలునని మాట్లాడక ఊరుకున్నాను. కాని మా ఆవిడ మర్నాడు సాయంకాలం నేను రాగానే వంటావిడ్ని పంపించేశాను....అనేసరికి ఆ భ్రమకాస్తా తొలగిపోయింది.

"ఏం జరిగింది?" అన్నాను.

మా ఆవిడ కోవంతెచ్చుకుంటూ....నేను వంటచేసినంతకాలం ఇందులో ఉప్పు తక్కువనీ, అందులో కారం తక్కువనీ, ఇది కుదరలేదనీ, అది

గంటిందనీ తప్పులువట్టేవారే ఆవిడవంట మాట్లాడకుండా తిన్నారే? వంట అంత బాగుందా? అన్నది.

“ఇదీ తప్పే అయిందా? ఆవిడ వంటలో ఏదని తప్పుపట్టను? అంతా తగలబడ్డట్టే ఉంది. అందుకేనా పంపేశావు?” అన్నాను.

అచ్చంగా అదేనా? నన్ను వంటింట్లోకి రావద్దంటుంది. నీళ్ళబిందె ముట్టుకోవద్దంటుంది. కూరలబుట్ట తీసుకుపోయి వంటింట్లో పెట్టుకుంది. ఎంతెంత కూరలు మిగిల్చిందో చూద్దామని చెయ్యి పెట్టేప్పటికీ, కూరలు మైల వడ్డాయన్నది. కూరలు మైలపట్టమేమిటండీ? ఎక్కడావినలేదు. అంట్లు సరిగా తోమలేదని పనిదాన్ని నానామాటలూ అని. ఒక్కొక్కగిన్నే మూడేసిసార్లు తోమించింది. అది నిన్నల్లాచూసి, ఈవాళ పనిలోకిరానని చెప్పేసింది. ఈ కుమ్మరం ఎవరు తరిస్తారబ్బా. రెండు రోజులకూ డబ్బిచ్చి పొమ్మన్నా అన్నది మా ఆవిడ.

వంటమనిషి మోజుతీరినట్టేనా? ఇంకోచాన్సు చూస్తావా? అని అడిగాను.

మంచిమనిషని ఎవరన్నా చెబితేగాని పెట్టుకోను అన్నది మా ఆవిడ.

ఆరోజో, మర్నాడో నేను మా రామారావుగారింటికి వెళ్లాను. ఆయనకు బదిలీ అయినట్టు తెలిసింది. ఆయన మాటలసందర్భంలో, “అన్నట్టు మీకు వంటమనిషి ఎవరన్నా కావాలా?” అన్నారు. ఎందుకా మాట అడిగారు? అన్నాను. మా హనుమాయమ్మగారిని ఎక్కడన్నా మంచిచోట పెడదామని. అంత మంచి మనిషి దొరకటం మాటలండీ? అన్నాడు రామారావుగారు.

మా ఆవిడ అన్నమాట జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఇంతకంటే మంచి నీఫార్సు ఏంకాబాలి? రామారావుగారు ఒక్క డబ్బు విషయంలోనేగాక అన్ని విషయాల లోనూ ఎంతో జాగ్రత్తగల మనిషి. అల్పసంతోషి ఎంతమాత్రంకాదు, “సరే, మీరు వెళ్ళిపోయేప్పుడు ఆవిణ్ణి మాయింటికి పంపండి ఆవిడ కేమిస్తున్నారు?” అని రామారావుగార్ని అడిగాను. భోజనంపెట్టి పదిహేను రూపాయలిస్తున్నాం. అది మామూలే అన్నాడు రామారావుగారు.

రామారావుగారు బదిలీఅయిన మర్నాడు హనుమాయమ్మగారు మాయింటికి వచ్చేసింది. మిగిలిన విషయాలు ఎల్లావున్నా హనుమాయమ్మగారిది నలభీమపాకం. కాని మా ఆవిడ నసగడం ప్రారంభించింది. ఈవిడచూస్తే అత్త గారల్లేవుందిగాని వంటావిడల్లేలేదు అన్నది. ఏం జరిగింది? అన్నాను. సంసారాలు చేసేవాళ్ళిట్లా చేసుకుంటారా? అట్లా చేసుకుంటారా అని నన్ను సాధిస్తుందేమిటి? ఈవిడచేత సాధింపులు పడటానికా వంటమనిషిని పెట్టుకున్నది? అన్నది మా ఆవిడ.

నెల సొంతం గడవకుండా ఈవిణ్ణి మార్చటానికి వీలేదు. మా అమ్మ లాటిది, ఆపాటి అనవచ్చునులే అన్నాను.

నెల అయిపోతుందనగా మా ఆవిడ "ఈ వంటావిణ్ణి మారుద్దామండీ. ఆ తిరుమలాంబగారు వంటమనిషికి నెలకు పదే ఇస్తున్నారట. ఈవిడకు పదిహే నెందుకూ?" అన్నది.

"అయిదు రూపాయలు నష్టపడుతున్నామనా నీ విచారం? ఈనెల ఇంటి ఖర్చు ఎంతయిందో తెలుసా?" అన్నాను.

ఎంతయింది? అన్నది మా ఆవిడ.

"రెండువందల నలభై, హనుమాయమ్మగారి జీతం ఇరవైకి పెంచ బోతున్నాను. తిరుమలాంబగారు ఆవిడకి అంతా యిస్తానని అన్నది; కావలిస్తే ఆవిణ్ణి అడుగు" అన్నాను.

మీ కిదంతా ఎట్లా తెలిసిందీ? అన్నది మా ఆవిడ లెల్లబోయి.

హనుమాయమ్మగారు నాకెప్పటికప్పుడు చెబుతూనేవుంది. కాకపోయినా నువ్వొక్క జబ్బు వదిలించుకోవాలి. నువ్వు యజమానురాలివనీ, ఆవిడ నౌకరనీ మరిచిపో. ఆ రోజులు అయిపోయినై అన్నాను.

ఆమాట అన్నందుకు మూడురోజులు మా ఆవిడ నాతో సరిగా మాట్లాడ లేదు. మీ దయవల్ల హనుమాయమ్మగారు మాత్రం మా యింటిలోనే వున్నది, వుంటుంది కూడానూ!

[ముద్రణ : ? కొడవటిగంటి కుటుంబరావు కథలు,
జయా వల్లికేశన్స్, విజయవాడ.]